

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Dalawang Daan

Propetikong Paglalahad: Ang Ikalawang Pagtitipon at ang Kabuluhan Nito sa Eskatolohiyang Adventista

Jeff Pippenger
2024-05-05

Isinasaalang-alang natin ang panahong propetiko na inilarawan bilang ikalawang pagtitipon, na tinukoy ng propetang Isaias at, pagkaraan, ni Sister White.

At sa araw na yaon ay lilitaw ang isang ugat ni Jesse, na tatayo bilang isang watawat ng mga tao; hahanapin siya ng mga Hentil, at ang kaniyang kapahingahan ay magiging maluwalhati. At mangyayari sa araw na yaon na iuunat muli ng Panginoon ang kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang mabawi ang nalalabi sa kaniyang bayan, na naiwan, mula sa Assyria, at mula sa Egypt, at mula sa Pathros, at mula sa Cush, at mula sa Elam, at mula sa Shinar, at mula sa Hamath, at mula sa mga pulo ng dagat. At magtataas siya ng isang watawat para sa mga bansa, at titipunin ang mga itinapon ng Israel, at pipisanin ang mga nangalat na mula sa Juda mula sa apat na sulok ng lupa. Aalis din ang panibugho ni Efraim, at ang mga kaaway ni Juda ay lilipulin; hindi maiinggit si Efraim kay Juda, at hindi pipighatiin ni Juda si Efraim. Isaias 11:10-13.

Kapag ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay titipunin sa ikalawang pagkakataon, magkakaroon ng isang pagkakaisa sa mga alagad, na isinagisag ng sampung araw na nauna sa Pentecostes, at tinutukoy ni Isaias bilang isang panahon kung kailan: "Aalis din ang panibugho ni Efraim, at ang mga kaaway ng Juda ay malilipol; hindi maiinggit si Efraim kay Juda, at hindi pipighatin ni Juda si Efraim."

Darating ang mga pagsubok sa bayan ng Diyos, at ang mga panirang-damo ay ihihiwalay sa trigo. Ngunit huwag nang mainggit si Efraim kay Juda, at hindi na aapihin ni Juda si Efraim. Mula sa mga pinabanal na puso at labi ay dadaloy ang mga salitang magiliw, mahinahon, at mahabagin. Napakahalaga na tayo'y magkaisa, at kung tayong lahat ay maghangad ng kaamuan at kababaan-loob ni Cristo, tayo'y magkakaroon ng kaisipan ni Cristo, at magkakaroon ng pagkakaisa ng espiritu. Review and Herald, Marso 19, 1895.

Ang pagkakaisa ay isang elemento ng gawaing isinasakatuparan ni Cristo kapag Kanyang tinitipon sa ikalawang pagkakataon ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang pagkakaisang iyon ay sinagisag ng sampung araw na humantong sa Pentekostes, at ng anim na araw ng pulong-kampo sa Exeter, at sana'y naisakatuparan mula 1856 hanggang 1863, kung hindi naligaw ng landas ang mga nakaranas ng Dakilang Pagkadismaya noong Oktubre 22, 1844.

Ngunit sa panahon ng pag-aalinlangan at kawalang-katiyakan na sumunod sa pagkakadismaya, marami sa mga mananampalataya sa pagparito ay tinalikuran ang kanilang pananampalataya. Pumasok ang mga alitan at pagkakabahabahagi. ... Sa gayo'y nahadlangan ang gawain, at ang sanlibutan ay naiwan sa kadiliman. Kung ang buong sambayanang Adventista ay nagkaisa sa mga utos ng Diyos at sa pananampalataya ni Jesus, kay laking kaibhan sana ng ating

kasaysayan!

Hindi kalooban ng Diyos na ang pagparito ni Cristo ay maantala sa ganitong paraan. Hindi nilayon ng Diyos na ang Kanyang bayan, ang Israel, ay magpagala-gala sa ilang sa loob ng apatnapung taon. Ipinangako Niyang pangunahan sila tuwirang patungo sa lupain ng Canaan, at itatag sila roon bilang isang bayang banal, malusog, at maligaya. Ngunit ang mga unang pinangaralan ay hindi nakapasok 'dahil sa kawalan ng pananampalataya' (Hebreo 3:19). Napuno ang kanilang mga puso ng pagbubulong-bulong, paghihimagsik, at pagkapoot, at hindi Niya maisakatuparan ang Kanyang tipan sa kanila.

Sa loob ng apatnapung taon, pinagkaitan ng kawalan ng pananampalataya, pagbubulong-bulong, at paghihimagsik ang sinaunang Israel ng pagpasok sa lupain ng Canaan. Ang gayunding mga kasalanan ang nagpaantala sa pagpasok ng makabagong Israel sa makalangit na Canaan. Sa alinmang pagkakataon ay hindi ang mga pangako ng Diyos ang may pagkukulang. Ang kawalan ng pananampalataya, ang pagkamakamundo, ang kawalan ng pagkatalaga, at ang alitan sa nag-aangking bayan ng Panginoon ang siyang nagpanatili sa atin sa mundong ito ng kasalanan at dalamhati sa napakaraming taon. Mga Piniling Mensahe, aklat 1, 68, 69.

Ang pagbaba ng ikalawang anghel ay itinukoy ang isang pagkakawatak-watak sa unang pagkabigo, na siyang nagpasimula sa panahon ng paghihintay, at pagkatapos ay nagbunsod ng isang yugto ng anim na araw sa pulong-kampo sa Exeter, kung saan natamo ang pagkakaisa sa mensahe bago ang pagbubuhos ng Espiritu Santo sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa pagtatapos ng pulong-kampo.

Ang pagbaba ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844, ay tumukoy sa isang pagkakawatak-watak sa panahon ng Dakilang Pagkabigo, at nagpasimula ng isang panahon ng pagtuturo habang ibinubukas sa bayan ng Diyos ang mga katotohanang may kaugnayan sa Kabanal-banalang Dako. Pagsapit ng 1849, iniunat ng Panginoon ang Kanyang kamay upang tipunin ang Kanyang bayan sa ikalawang pagkakataon, at pagsapit ng 1851, inihaharap na ang tsart ng 1850. Ang tsart na iyon ay kumakatawan sa saligang mensahe, at ang mismong mensaheng dapat itaas sa harap ng sanlibutan bilang isang watawat.

Ang ikalawang pagtitipon ng mga alagad na isinagawa ni Cristo ay nagsimula kaagad sa Kaniyang pagbaba, at ang pagtitipon ng mga nasa Exeter ay nagsimula sa panahon ng pag-antala. Sa kasaysayan ng paghihimagsik ng 1863, ang ikalawang pagtitipon ay nagsimula, di-kukulangin sa limang taon mula nang magsimula ang prosesong pang-edukasyon na nag-umpisa sa pagbubukas ng liwanag ng santuwaryo noong 1844. Noong 1848, ang Islam ay nagpapagalit sa mga bansa. Ang ikalawang pagtitipon ay inilalarawan bilang isang pasulong na gawain na natutupad sa pamamagitan ng pagdating ng sampung araw bago ang Pentekostes, at gayundin sa pamamagitan ng anim na araw ng pagtitipon sa kampo sa Exeter, at dapat sanang natapos pagsapit ng 1856.

Ang gawaing pagtitipon ng Kanyang bayan sa ikalawang pagkakataon ay ang pangwakas na gawain ng ikatlong anghel, at ito ay ginaganap sa pamamagitan ng kamay ni Cristo.

At nang dumating ang araw ng Sabat, siya'y nagsimulang magturo sa sinagoga: at marami, nang marinig nila siya, ay namangha, na nagsasabi, Saan nakuha ng taong ito ang mga bagay na ito? At anong karunungan ito na ipinagkaloob sa kanya, na maging ang gayong makapangyarihang mga gawa ay isinasagawa sa pamamagitan ng kanyang mga kamay? Marcos 6:2.

Ang pagkakawatak-watak na nagaganap kapag bumababa ang banal na sagisag ay nagpapasimula ng isang proseso ng pagsusubok na sa huli'y naghahayag ng dalawang uri ng mananamba, at sa gayon ay nililinis ang templo.

Nasa kaniyang kamay ang pamaypay, at lubusang lilinis niya ang kaniyang giikan, at titipunin niya ang kaniyang trigo sa kamalig; ngunit susunugin niya ang ipa sa apoy na hindi mapapatay. Mateo 3:12.

Sa panahong yaon, nararapat na kunin ng bayan ng Diyos ang mensahe mula sa kamay ng anghel at kainin ito.

At nakita ko ang isa pang makapangyarihang anghel na bumababa mula sa langit, nababalutan ng isang alapaap; at isang bahaghari ang nasa kaniyang ulo, at ang kaniyang mukha ay gaya ng araw, at ang kaniyang mga paa ay gaya ng mga haligi ng apoy; at may hawak siya sa kaniyang kamay na isang munting aklat na bukas; at itinuntong niya ang kaniyang kanang paa sa dagat, at ang kaniyang kaliwang paa sa lupa. Pahayag 10:1, 2.

Sa pagdating ng ikalawang anghel noong ika-19 ng Abril, 1844, nangalat ang bayan ng Diyos. Sila ay unang natipon sa pagtupad ng hula sa Apocalipsis kabanata siyam, talata labinlima, noong ika-11 ng Agosto, 1840, ngunit tinakpan ng Panginoon ng Kaniyang kamay ang isang pagkakamali sa pagtutuos ng ilang mga bilang na nasa tsart.

Aking nakita na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, at na hindi ito dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang nais; na ang Kaniyang kamay ay nakalukob at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, anupa't walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa inalis ang Kaniyang kamay. Early Writings, 74.

Ang pagkakaalis ng Kanyang kamay ay nagbigay-daan kay Samuel Snow upang matukoy ang wastong petsa para sa pangitaing nagluwat.

Yaong mga tapat ngunit nadismaya, na hindi nila maunawaan kung bakit hindi dumating ang kanilang Panginoon, ay hindi iniwan sa kadiliman. Muli silang inakay sa kanilang mga Biblia upang saliksikin ang mga panahon ng propesiya. Inalis ang kamay ng Panginoon mula sa mga bilang, at naipaliwanag ang kamalian. Nakita nila na ang mga panahon ng propesiya ay umabot hanggang 1844, at na ang gayunding mga katibayan na kanilang iniharap upang ipakita na ang mga panahon ng propesiya ay nagtapos noong 1843, ay nagpatunay na magwawakas ang mga iyon noong 1844.

Ang kasaysayan ng unang at ikalawang anghel ay naglalaman ng isang hanay ng mga palatandaan sa landas na may kaugnayan sa kamay ni Cristo. Nang Siya'y nanaog noong Agosto 11, 1840 at Abril 19, 1844, may dala Siyang mensahe sa Kanyang kamay. Ang Kanyang kamay ang

nagpatnubay sa paglikha at paglalathala ng tsart ng 1843 noong Mayo ng 1842. Ang Kanyang kamay din ang nagselyo sa isang pagkakamali sa mga bilang sa tsart. Pagkaraan ng pagkakawatak-watak na sumunod sa unang kabiguang iyon, si Jeremias ay naupong nag-iisa dahil sa kamay ni Cristo. Pagkatapos ay inalis Niya ang Kanyang kamay, at sa gayo'y naalisan ng selyo ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang pagkilos ng pag-uunat ng Kanyang kamay upang tipunin ang Kanyang bayan sa ikalawang pagkakataon ay naganap mula sa unang kabiguan hanggang sa pagpupulong-kampo sa Exeter, gaya ng mga alagad, na sa wakas ay natipon sa Jerusalem sa loob ng sampung araw bago ang pagbubuhos ng Espiritu Santo. Sa pagdating ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844, itinaas ng Panginoon ang Kanyang kamay.

At ang anghel na nakita kong nakatayo sa ibabaw ng dagat at sa ibabaw ng lupa ay itinaas ang kaniyang kamay sa langit, at sumumpa sa pamamagitan ng nabubuhay magpakailan-kailanman, na lumikha ng langit at ng mga bagay na naroroon, at ng lupa at ng mga bagay na naroroon, at ng dagat at ng mga bagay na naroroon, na hindi na magkakaroon ng panahon. Apocalipsis 10:5, 6.

Mula sa unang pagtitipon noong Agosto 11, 1840 hanggang Oktubre 22, 1844, ang kasaysayan ng unang at ikalawang anghel ay tinandaan ng kamay ni Cristo. Noong Oktubre 22, 1844, bumaba ang ikatlong anghel at ang munting kawan ng mga Millerita ay nangalat dahil sa Dakilang Pagkabigo. Sa petsang iyon, itinaas ni Cristo ang Kaniyang kamay sa langit at sumumpa na wala nang panahon.

Ang ikalawang pagtitipon sa kasaysayan mula 1844 hanggang 1863 ay nagsimula sa pagtaas ni Cristo ng Kanyang kamay, habang tangan din Niya sa Kanyang kamay ang isang mensaheng dapat kainin. Pagkaraan, noong 1849, iniunat Niya ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang tipunin ang Kanyang nangalat na bayan. Ang mga taong iyon ay natipon sa mensahe ng Midnight Cry, at nangalat nang hindi naganap ang hinulaang pangyayari. Sa Exeter camp meeting, tinipon ni Cristo ang Kanyang kawan at pinag-isa sila sa mensahe, gaya ng ginawa Niya sa sampung araw na nauna sa Pentecostes. Ang mga Filadelfianong Millerite ay umalis mula sa Exeter camp meeting at inulit ang Pentecostes. Noong 1856, si Cristo ay nasa labas ng kilusang lumipat tungo sa Laodicea, sapagkat si Cristo ay nakatayo sa labas ng puso ng isang Laodiceano at kumakatok, naghahangad ng pagpasok.

Narito, ako'y nakatayo sa pintuan at tumutuktok: kung ang sinuman ay makarinig ng aking tinig at magbukas ng pinto, ako'y papasok sa kaniya, at makikipaghapunan ako sa kaniya, at siya'y makikipaghapunan sa akin. Apocalipsis 3:20.

Noong 1856, ang kamay ni Cristo ay kumakatok sa Laodikenseng kilusang Millerita, ngunit walang naging bisa. Noong 1849, pitong taon bago iyon, sinimulan Niyang tipunin ang Kanyang bayan sa ikalawang pagkakataon, ngunit ang pagdududa at kawalang-katiyakan ang nagpahinto sa kilusang Filadelfia.

Kung ang mga Adventista, matapos ang Dakilang Pagkakadismaya noong 1844, ay nanghawak nang matatag sa kanilang pananampalataya at nagpatuloy na magkakaisa sa nagbubukas na pamamatnubay ng Diyos, tinatanggap ang mensahe ng ikatlong anghel at sa kapangyarihan ng

Banal na Espiritu ay ipinahahayag ito sa sanlibutan, nakita sana nila ang pagliligtas ng Diyos, ang Panginoon ay kumilos sana nang makapangyarihan sa pamamagitan ng kanilang mga pagsisikap, ang gawain ay natapos na sana, at si Cristo ay dumating na sana noon pa upang tanggapin ang Kanyang bayan sa kanilang gantimpala. Ngunit sa panahon ng pagdududa at kawalang-katiyakan na sumunod sa pagkakadismaya, marami sa mga mananampalataya sa pagdating ay tinalikuran ang kanilang pananampalataya. . . . Kaya napigil ang gawain, at ang sanlibutan ay naiwan sa kadiliman. Kung ang buong katawan ng mga Adventista ay nagkaisa sa mga utos ng Diyos at sa pananampalataya ni Jesus, lubhang naiiba sana ang ating kasaysayan!" Evangelism, 695.

Noong ika-11 ng Setyembre 2001, tinipon ni Cristo ang Kaniyang bayan sa mga huling araw, na pagkatapos ay nangalat noong ika-18 ng Hulyo 2020. Noong ika-11 ng Setyembre 2001, kinuha ng mga natipon ang nakatagong aklat mula sa kamay ni Cristo at kinain ito. Noong ika-18 ng Hulyo 2020, tinanggihan nila ang utos na kinakatawan ng Kaniyang nakataas na kamay, na nagsasaad na "hindi na magkakaroon ng panahon."

Ang mga Millerita ng Filadelfia ay hindi nagpakita ng anumang paghihimagsik tungkol sa kanilang maling hula noong 1843, sapagkat kumilos sila ayon sa lahat ng liwanag na ipinahayag ng Panginoon; subalit noong Hulyo 18, 2020, ang mga Laodiceano ng kilusan ng ikatlong anghel ay naghimagsik laban sa liwanag na nauugnay sa Kanyang kamay. Pagkaraan ng 1844, ang Filadelfianong kilusan ng unang anghel "sa panahon ng pagdududa at kawalang-katiyakan" ay "isinuko ang kanilang pananampalataya," at naging mga Laodiceano.

Ang 1856 ay kumakatawan sa puntong iyon ng paglipat, na nagsisilbing sagisag ng isang puntong paglipat para sa bayan ng Diyos sa mga huling araw.

Sa isang panahon sa loob ng pitong taong pagitan ng 1849 at 1856, sumalansang ang Filadelfianong kilusang Millerita sa kamay ng Panginoon na iniunat Niya upang tipunin ang Kaniyang bayan sa ikalawang pagkakataon, at ang pangako ay na Siya'y gagawa noon ng higit kaysa sa Kaniyang ginawa noong una.

"Noong ika-23 ng Setyembre, ipinakita sa akin ng Panginoon na inunat Niya ang Kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang bawiin ang nalabi ng Kaniyang bayan, at na ang mga pagsisikap ay dapat pag-ibayuhin nang lubos sa panahong ito ng pagtitipon. Sa panahon ng pagkakalat, ang Israel ay hinampas at pinunit; nguni't ngayon, sa panahon ng pagtitipon, pagagalangin ng Diyos at bibigkisin ang Kaniyang bayan. Sa pagkakalat, ang mga pagsisikap na ipalaganap ang katotohanan ay may munting bisa lamang, kaunti o halos wala ang nagawa; nguni't sa pagtitipon, kapag iniunat na ng Diyos ang Kaniyang kamay upang tipunin ang Kaniyang bayan, ang mga pagsisikap na ipalaganap ang katotohanan ay magkakaroon ng nilalayong bisa. Dapat ang lahat ay magkaisa at maging masigasig sa gawain. Nakita ko na kahiya-hiya para sa sinuman na tumukoy sa panahon ng pagkakalat bilang mga halimbawang magiging patakaran sa atin ngayon sa panahon ng pagtitipon; sapagka't kung hindi gagawin ng Diyos para sa atin ngayon ang higit kaysa sa ginawa Niya noon, kailanman ay hindi matitipon ang Israel. Kasingkinakailangan ang paglathala ng katotohanan sa isang pahayagan gaya ng pangangaral nito." Review and Herald, Ika-1 ng Nobyembre, 1850.

Malinaw na sinikap ng Panginoon na isulong sa pagkakaisa ang Kanyang gawain, ngunit maliwanag na ang pagkakaisa ay nagkawatak-watak, at “sa panahon ng pagdududa at kawalang-katiyakan na sumunod sa pagkadismaya, marami sa mga mananampalatayang Advent ang iniwan ang kanilang pananampalataya.” Ang *The Present Truth* (na nang maglaon ay the *Review and Herald*) ay nagsimulang ilathala noong 1849, at pagsapit ng 1851 ay nasa sirkulasyon na ang tsart ng 1850, ngunit pagsapit ng 1856, ang mensahe ng “pitong panahon” ng Levitico 26 ay naiwan na hindi natapos. Ang mensaheng naalisan ng tatak noong Oktubre 22, 1844 ay naganap nang nagtapos ang mga hula sa panahon ng dalawang libo’t tatlong daang taon at dalawang libo’t limang daan at dalawampung taon.

Ang Sabat ang doktrinang nagningning nang higit sa iba pang mga doktrina noong panahong iyon, at sa loob ng labindalawang taon ay sumulong ang isang proseso ng pagsubok hanggang dumating ang huling pagsubok noong 1856. Ang pagsubok na iyon ay tungkol sa sabatikong kapahingahan ng lupain, at minarkahan nito ang wakas ng isang proseso ng pagsubok na nagsimula sa kapahingahang Sabat para sa tao. Taglay ng panahong ito ng pagsubok ang lagda ng Alfa at Omega. Ang 1856 ay kumatawan din sa isang pagtaas ng kaalaman hinggil sa unang saligang katotohanang natuklasan ni Miller, kaya’t taglay rin nito ang lagda ng Alfa at Omega sa antas na iyon. Ang katotohanan tungkol sa Sabat bilang tanda ng mga taong pinabanal ng Diyos ay inilarawan bilang ang pagpapatunog ng Ikapitong Pakakak, kung kailan natutupad ang hiwaga ni Cristo sa mananampalataya, ang pag-asa ng kaluwalhatian. Ang "pitong panahon" ay ikinatawan ng Pakakak ng Jubileo na dapat patunugin sa Araw ng Pagbabayad-sala.

Ang pitong taon mula 1856 hanggang 1863 ay kumakatawan sa sampung araw sa Jerusalem para sa mga alagad, at sa anim na araw ng camp meeting sa Exeter para sa mga Milerita ng Filadelfia, nguni’t sa kasamaang-palad, ang panahong iyon ay naging paglalarawan ng mga tumatangging sumunod sa Panginoon habang inaakay Niya sila sa panahon ng paglipat. Ang kasaysayan ng unang at ikalawang anghel, na siyang panahong pangkasaysayan ng Pitong Kulog, ay tinutukoy na iniinat ng Panginoon ang Kanyang kamay upang tipunin sa ikalawang pagkakataon ang Kanyang bayan mula Abril 19, 1844, at inilalarawan nito ang masunuring pagtugon habang sinundan ng marurunong si Cristo papasok sa Kabanal-banalang Dako.

Ang kasaysayan ng unang Kadesh, na siyang kasaysayan ng ikatlong anghel mula 1844 hanggang 1863, ay kinikilala ang muling pag-uunat ng kamay ng Panginoon upang tipunin ang Kaniyang bayan sa ikalawang pagkakataon; ngunit sa kasaysayang iyon ay nahayag ang paghihimagsik. Ngayon, sa ikatlong pagkakataon, mula pa noong Hulyo 2023, muling iniuunat ng Panginoon ang Kaniyang kamay upang tipunin ang Kaniyang bayan sa ikalawang pagkakataon, at kanilang tutuparin ang ikalawang Kadesh bilang mga masunuring taga-Filadelfia, sapagkat tinutukoy ng lagda ng katotohanan ang tatlong pagkakataon, na ang pasimula at ang wakas ay kumakatawan sa mga masunuring taga-Filadelfia, at ang nasa gitna ay isang halimbawa ng mga masuwaying taga-Laodicea.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Pakikinggan kaya ng mga iglesia ang mensahe sa Laodicea? Magsisisi kaya sila, o magpapatuloy sa kasalanan, bagaman ang pinakaseryosong mensahe ng katotohanan—ang mensahe ng ikatlong anghel—ay ipinahahayag sa sanlibutan? Ito ang huling mensahe ng awa, ang huling babala sa bumagsak na sanlibutan. Kung ang Iglesia ng Diyos ay maging maligamgam, hindi na ito kalulugdan ng Diyos higit kaysa sa mga iglesiang inilarawan na bumagsak at naging tahanan ng mga demonyo, kanlungan ng bawat espiritung karumaldumal, at kulungan ng bawat ibong marumi at kasuklam-suklam. Yaong mga nagkaroon ng pagkakataong marinig at tanggapin ang katotohanan, at nakiisa sa Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw, na tinatawag ang kanilang sarili na bayang tumutupad sa mga utos ng Diyos, ngunit wala namang higit na kasiglahan at pagkatalaga sa Diyos kaysa sa mga iglesiang sa pangalan lamang, ay tatanggap ng mga salot ng Diyos, gaya rin naman ng mga iglesiang sumasalungat sa kautusan ng Diyos. Tanging yaong mga pinabanal sa pamamagitan ng katotohanan ang bubuo sa maharlikang sambahayan sa mga tahananang makalangit na pinuntahan ni Cristo upang ihanda para sa mga umiibig sa Kanya at tumutupad sa Kanyang mga utos.

‘Ang nagsasabing, “Kilala ko Siya,” at hindi tumutupad sa Kanyang mga utos, ay sinungaling, at ang katotohanan ay wala sa kanya’ [1 John 2:4]. Saklaw nito ang lahat ng nag-aangking may pagkakilala sa Diyos, at tumutupad sa Kanyang mga utos, ngunit hindi ipinakikita ito sa pamamagitan ng mabubuting gawa. Tatanggap sila ayon sa kanilang mga gawa. ‘Ang sinumang nananatili sa Kanya ay hindi nagkakasala: ang sinumang nagkakasala ay hindi nakakita sa Kanya, ni nakakilala sa Kanya’ [1 John 3:6]. Ito ay ipinatuon sa lahat ng mga kasapi ng iglesia, kabilang ang mga kasapi ng mga iglesia ng mga Adventista ng Ikapitong Araw. ‘Munting mga anak, huwag kayong dayain ninuman: ang gumagawa ng katuwiran ay matuwid, gaya ng Siya’y matuwid. Ang gumagawa ng kasalanan ay sa diyablo; sapagkat ang diyablo ay nagkakasala buhat pa sa pasimula. Dahil dito nahayag ang Anak ng Diyos, upang puksain Niya ang mga gawa ng diyablo. Ang sinumang ipinanganak ng Diyos ay hindi nagkakasala; sapagkat ang Kanyang binhi ay nananatili sa kanya: at hindi siya makagagawa ng kasalanan, sapagkat siya ay ipinanganak ng Diyos. Sa ganito nahahayag ang mga anak ng Diyos, at ang mga anak ng diyablo: ang sinumang hindi gumagawa ng katuwiran ay hindi sa Diyos, ni ang hindi umiibig sa kanyang kapatid’ [1 John 3:7-10].

Ang lahat ng nag-aangking sila’y mga Adventistang nangingilin ng Sabat, ngunit nagpapatuloy sa kasalanan, ay mga sinungaling sa paningin ng Diyos. Ang kanilang makasalanang pamumuhay ay sumasalungat sa gawain ng Diyos. Inaakay nila ang iba tungo sa kasalanan. Dumarating ang salita mula sa Diyos sa bawat kasapi ng ating mga iglesia, ‘At gawin ninyong tuwid ang mga landas para sa inyong mga paa, upang ang pilay ay huwag mailigaw sa daan; kundi sa halip ay mapagaling. Pagsikapan ninyong magkaroon ng kapayapaan sa lahat ng tao, at ng kabanalan, na kung wala nito ay walang sinumang makakakita sa Panginoon: Magbantay kayong mataman, baka may sinumang mabigo na makamtan ang biyaya ng Diyos; baka may ugat ng kapaitan na sumibol at bumagabag sa inyo, at sa gayon ay marami ang madungisan; Baka may sinumang mapakiapid, o taong lapastangan, gaya ni Esau, na dahil sa isang pirasong pagkain ay ipinagbili ang kanyang karapatan sa pagkapanganay. Sapagkat nalalaman ninyo na pagkatapos, nang ibig na niyang manahin ang pagpapala, siya’y itinakwil; sapagkat hindi niya nasumpungan ang pagkakataon para sa pagsisisi, bagaman ito’y masikap niyang hinanap na

may pagluha' [Hebrews 12:13-17].

"Ito ay nalalapat sa marami na nag-aangking sumasampalataya sa katotohanan. Sa halip na talikdan ang kanilang mga makahalay na gawain, naglalakas-loob silang magpatuloy sa maling landas ng pagkatuto sa ilalim ng mapandayang pangangatwiran ni Satanas. Ang kasalanan ay hindi kinikilala bilang kasalanan. Maging ang kanilang budhi ay nadungisan, ang kanilang mga puso ay natiwali, at maging ang mga pag-iisip ay palagiang tiwali. Ginagamit sila ni Satanas bilang mga pain upang akitin ang mga kaluluwa sa maruruming gawi na dumudungis sa buong pagkatao. 'Ang humamak sa kautusan ni Moises [na siyang kautusan ng Diyos] ay namatay na walang awa sa patotoo ng dalawa o tatlong saksi: Gaano pa nga kayang lalong mabigat na parusa, inaakala ninyo, ang marapat sa kanya na yumurak sa Anak ng Diyos, at inari ang dugo ng tipan, na sa pamamagitan nito'y siya'y pinabanal, na isang bagay na di-banal, at hinamak ang Espiritu ng biyaya? Sapagkat kilala natin Siya na nagsabi, Akin ang paghihiganti, ako ang gaganti, sabi ng Panginoon. At muli, Hahatulan ng Panginoon ang Kanyang bayan. Kakilakilabot ang mahulog sa mga kamay ng Diyos na buhay' [Hebreo 10:28-31]." Manuscript Releases, Tomo 19, 176, 177.